

ΑΙ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ.

Ο κ. Homolle, διευθυντής τῆς ἐν Ἀθηναῖς γαλλικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς, ἀπηγόρους τῷ γάλλῳ υπουργῷ τῆς δῆμοσίας ἐκπατεύεται μακρὰν ἔκθεσιν περὶ τῶν τελευταίων ὑπὸ τῆς αὐτόθι γαλλικῆς σχολῆς ἐν Δελφοῖς ἐνεργηθεισῶν ἀνασκαφῶν, αἵτινες τοσοῦτον γόνυμοι εἰς ἀρχαιολογικὰς ἀνακαλύψεις ἀπέβησαν. Καί περ δημοσιεύσαντες ἥδη τὴν εἰς τὴν ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίᾳν τῶν Ἑπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων ἀποταλεῖσαν περὶ τῶν ἀνασκαφῶν τούτων ἔκθεσιν, ἔνεκα τῆς σπουδαιότητος ὅμως τῶν ἀνακαλύφθεντων μνημείων τῆς ἀρχαίας τέχνης παραχθέτομεν ἐν ταῖς στήλαις ταύταις καὶ τῆς ἔκθεσεως ταύτης τοῦ κ. Homolle περίληψιν.

Αἱ τῶν Δελφῶν ἀνασκαφαὶ ἐπανελήφθησαν τῇ 44ῃ παρελθόντος μαρτίου, συνεκεντρώθησαν δὲ περὶ τρία μέρη, ἤτοι εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸν θησαυρὸν τῶν Ἀθηναίων καὶ τὸ Ἐλληνικόν.

Ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος. — Ο κ. Homolle παρατηρεῖ ἐν ἀρχῇ ὅτι παρὰ τὴν ἔκτασιν τοῦ ἀνασκαφέντος χώρου δυσχερής εἰσέτη εἶναι ἡ ἔξαγωγὴ συμπεράσματος σαφοῦς περὶ τῶν γενικῶν τοῦ κτιρίου διαστάσεων καὶ τῆς ἐσωτερικῆς αὐτοῦ διασκευῆς. Ἀξιόν σημειώσεως εἶναι, λέγει, ὅτι ἐν τοικύτῃ ἔξερευνήσει, ἐπεκταθείσῃ ἐπὶ τοσοῦτον χώρον, ἡ ἀνακάλυψις ὀλιγίστων τμημάτων ἀρχιτεκτονικῆς καὶ ἡ παντελὴ ἔλλειψις κοσμημάτικῶν γλυπτῶν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀπολύτως ἀποθαρρυντικὴ διὰ τὸ μέλλον. Οὔτε μία μετόπη, οὐδὲ ἐν τμηματικοφόροις ἀνεκαλύφθη, σφιχερῶς δὲ εἶχεν ἀγγελθῆ ἡ ἀνεύρεσις κεφαλῆς ἵππου, ἤτις ἀνὴκε δῆθεν εἰς τὸ ἔρμα τοῦ Ἡλίου δύοντος, ὅπερ περιγράφει ὁ Παυσανίας ἐν τῇ ἀνατολικῇ προσόψει· φάνεται μᾶλλον ὅτι ἡ κεφαλὴ αὗτη ἀνὴκεν εἰς τὸ ἀνάθημα. Πρὸ τῆς τοιαύτης ἐλλείψεως καταντῶμεν εἰς τὸ νὰ ὑποθέσωμεν διὰ τοῦ μεταγενέστεροῦ τοῦ Παυσανίου Ρωμαίοι αὐτοκράτορες ἐνήργησαν τὴν ἐπιμελὴ ἀρχαίρεσιν τῶν δύο συμπλεγμάτων κατὰ τεμάχια, ὅτι δὲ καὶ αἱ μετόπαι τὴν αὕτην ὑπέστησαν τύχην.

Ἡ ζωοφόρος, ἣν ἔθεωρήσκουμεν κατ' ἀρχὰς ὡς ἀνήκουσαν εἰς τὸν ναόν, εἴρεν ἀλλαχοῦ τὴν νόμιμον αὐτῆς θέσιν, μάζην δὲ ἀνεζητήσκουμεν οὐ μόνον τὰς μετόπας, ἀλλὰ καὶ οἰονδήποτε σύντριψια τῶν μαρμαρίνων πυλώνων, δι' ὃν ἡ τῶν Ἀλκμαϊωνιδῶν γεναιοδωρία ἐκόσμησε τὰς δύο κυρίας προσόψεις. Οὐδὲν ἀπολύτως ἀνευρέθη ἐκτὸς τριγλύφου, ἐντοιχεισθείσης ἐν τοῖς θεμελίοις τοῦ ναοῦ, εἰς τρόπον ὥστε, ἢν μὴ εἴχομεν ὡς μάρτυρας, ἔγγυωμένους περὶ τοῦ αὐθεντικοῦ τῶν περιγραφῶν αὐτῶν, τὸν Παυσανίαν, τὸν Εὐριπίδην καὶ τὸν Ἡρόδοτον θ' ἀμφεβέλλομεν περὶ τῆς αὐθεντικῆς τῶν μαρτυριῶν τῶν ἀρχαίων.

Τὸ ὑπὸ τοῦ Κουρτίου δημοσιευθὲν καὶ ὑπὸ τοῦ Πόμ-

τωρ ἀνακδημοσιευθὲν ἀπόσπασμα κορωνίδος παραμένει μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος αὐτοῦ. Μόνον ρύγχη λεόντων, ζτινα ἔγρησμασιν ἀντὶ στομάτων τῶν ὑδρορροῶν, ἀνεκαλύψθησαν πλεῖστα ὅσα, καίπερ οὐδενὸς ἀκεραίου εὑρεθέντος. Τούτων ὑπάρχουσιν διάφοροι τύποι καὶ διαφόρων χρονολογιῶν, ὡς ἐν Ὁλυμπίᾳ, ἐν δὲ μόνον δύναται ν' ἀναχθῆ εἰς τὸν σ' αἰῶνα.

Τὸ διάγραμμα τοῦ ναοῦ διαφαίνεται σαφῶς, καὶ τοι δυσχερῶς, δύσκολος δῆμος εἶναι ἡ σχεδιαγράφησις ἢ μᾶλλον ἡ ἀποκατάστασις αὐτοῦ μετ' αὐστηρᾶς ἀκριβείας. Ἐξαιρέσει δὲ δύο ἐπιφνειῶν 50 τετραγ. μέτρων εἰς τὰ δύο ἄκρα τοῦ ναοῦ, ἀπαντά τὰ θεμέλια ἀργοθέησαν.

Ο ναὸς, ἐγειρόμενος ἐπὶ ύψῳ μαστοῖς ἐκ τριῶν βαθμίδων, εἴχε τὸ σχῆμα περιπτέρου. Κατὰ τὴν συνθετικὴν τοῦ σ' αἰῶνος, εἴχεν ἐξ μόνον κίονας εἰς τὴν κυρίαν πρόσοψιν καὶ ἦτο ἐπιμήκης. Ο καθορισμὸς τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κιόνων τῶν πλαχίων πυλῶν εἶναι ὑπολογισμὸς μὴ δυνάμενος νὰ διασαφηνισθῇ ἀνευ τῆς βοηθείας τοῦ διαγράμματος, ὅπως δὲ δώσωμεν τοῦτο ἀναμένομεν τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἐκχωματώσεως· προτιμῶμεν νὰ μὴ ἔξενέγκωμεν ὑπόθεσίν τίνα πρὶν ἡ ὄλοτελῶς ἀποκαλυφθῇ ἡ 4η τοῦ ναοῦ πλευρά.

Ο ναὸς φαίνεται δὲν περιείχεν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ αὐτοῦ κίονας, ἀλλὰ παρουσιάζει ἐσωτερικὴν διασκευὴν κατάλληλον διὰ τὴν χρῆσιν αὐτοῦ ὡς μαντείου. Αἱ ἐπεστρωμέναι πλάκες διακόπτονται διὰ πλατέος καὶ βαθέος κοιλώματος, τὸ μῆκος τοῦ ὅποιου δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καθορισθῇ. Τοῦτο δὲν προέρχεται ἐκ καθιζήσεως τοῦ ἐδέρφους, διότι οἱ λίθοι τῶν πλευρῶν εἶναι κεκοσμημένοι, ἀναμφίβολον δὲ φαίνεται ὅτι ἐνταῦθι εὑρίσκετο τὸ ἀδύτον τοῦ ναοῦ. Περὶ τούτου θὰ πεισθῶμεν, διὰν καταστῆ δυνατὸν ν' ἀποκαλύψωμεν ὄλοσχερῶς τὴν κοιλότητα ταύτην. Ἐνταῦθι ὑπάρχουσιν ἀρχαῖκαι ἐπιγραφαί, ἤτοι, προσφορὰ τῆς δεκάτης κατάπιν πολέμου, ὡς καὶ ἡ ὑπογραφὴ τοῦ Ἀθηναίου (;) τεχνίτου Διοπείθους. Πρὸς τούτοις δὲ ἀνευρέθησαν καὶ ἐπιγραφαὶ ἐλληνικαὶ καὶ ἐλληνορρωμαῖκαι, ἤτοι ἀφιέρωμα τοῦ Διοκεδαιμονίου (Φι) λανδρίδου, ψηφίσματα προξενείων, τμήματα ὑποθέθρων ἀγαλμάτων, συντρίμματα μικρῶν μαρμαρίνων μετημένων, μεγάλα τμήματα πωρίτου λίθου καὶ μαρμάρου.

Καθ' ὅσον ἀρροφεῖται τὰς ὑπογείους στοάς, ἡς ἐνύμισκεν ὅτι ἀνεκάλυψαν οἱ καὶ Φουκάρ καὶ Πόμπωφ, οἵτινες εἴχον εἰσδύσει μέχρις αὐτῶν, αὗται ἀπαντῶσι πανταχοῦ ἀπὸ τοῦ ἔνδον ἄκρου τοῦ κτιρίου μέχρι τοῦ ἑτέρου. Αἱ στοάι αὗται εἶναι ποὺ μὲν στενοὶ διάδρομοι, ποὺ δὲ ἀληθεῖς θάλαμοι, πολλῶν μέτρων εῦρος ἔχοντες. Τὸ ὑψὸς αὐτῶν μετὰ τὰς ἐνεργηθείσας ἐκχωματώσεις εἶναι 2 μέτρων. Πρόγυμματι δὲ ἐπειδὴ ἦτο ἀδύνατον νὰ βασισθῇ ἐπὶ πλάκους βρόχου τὸ κτήριον τούτο, ὅπερ καλύπτει ἐπιφάνειαν 1200 τετραγ. μέτρ., ἀνηγέρθησαν εἰς καταλλήλους ἀποστάσεις σειραὶ στηλῶν συνεχομένων πρὸς ἀλλήλας διὰ λιθίνων διαζωμάτων, ἐφ' ὃν ἐστερεώθησαν οἱ κίονες, οἱ τοι-

χοι καὶ αἱ ἐπεστρωμέναι πλάκες. Μέχρι τοῦδε δὲν ἔ-
νευρόθη κλίμακῃ ὅπως εἰσδύσωμεν μέχρις αὐτῶν, λίγην
δὲ ἀμφιβολὸν εἶναι ἂν τὰ μεταξὺ τῶν τοίχων ταῦτα
διαστήματα ἔχοντα μοποῖοντο ἀντὶ πραγματικῶν ὑ-
πογείων. Οὐδὲν εἰς λίθος φέρει τὸ ἐλάχιστον ἵχνος,
διπέρ νὰ προδίδῃ τὴν παρουσίαν ἀνθρώπου. Οὐδὲν ἄν-
τικείμενον ἀνεκαλύφθη ἔκτος χονδροειδῶν τινῶν κε-
ραμικῶν σκευῶν, συντριμμάτων ὁρειχαλκίνων, ἀντι-
κειμένων ἀνευρέσθαις καὶ δύο τρημάτων ὀπτῆς γῆς
μηκυναίας ἐποχῆς.

Ο καθορισμὸς τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἀρχαίου ἐδάκτυ-
ος ἀποτελεῖ προβλῆμα· αἱ κρηπῖδες τοῦ νχοῦ, ἐλ ποικί-
λων στοιχείων ἀποτελούμεναι, δὲν φάνονται οὔτε
πρωρισμέναι εἰς τὸ νὰ φαίνωνται. Ἐν τούτοις ὁ πο-
λύγωνος τοίχος δὲν εἶναι οὔτε ἀρκετὰ ὑψηλός, οὔτε
ἀρκετὰ παχύς, ὡστε νὰ ὑπεστήριζεν ἀνάχωμα ἰσο-
γάλιον μετά τοῦ νχοῦ ἐδρύματος· οὐδὲ ἀπλὴν προεκβο-
λὴν κεκλιμένου τμήματος ἥδυντο νὰ ὑποστηρίξῃ,
τοῦθ' ὅπερ ἔχει τε θά παρείχεν εἰς τὸ ὅμιλα τοῦ
θεκτοῦ μυστήρεστον βεβίωσις ὅψιν. Τέλος, ὡς ὑπεδεί-
ξαμεν ἥδη, λειψανα, ἐλληνικής ἢ ρωμαϊκῆς ἐποχῆς
ἀνευρίσκονται κάτωθεν τῆς ἀνωτάτης ἐπιφανείας τοῦ
πολυγώνου τοίχου, ἕξ οὖς ἀναγκαζόμεθα νὰ ὑποθέσω-
μεν ἢ ὅτι τοιχύτη ήτο ἢ ἀρχαία ἐπιφάνεια τοῦ δι-
πέδου τοῦ νχοῦ ἢ ὅτι τὸ ἔδαφος ἐξεργάσθη εἴτε ἐκ φυ-
σικῶν συμβολάτων εἴτε δι' ἀνθρωπίνου ἐργασίας μέ-
χρι βέθμους 5 μέτρων.

Τὸ ὑπόγειον ὑδραγωγεῖον, ὅπερ προχωρεῖ μέχρι τῶν
ὑπὸ τῶν νχῶν μερῶν πρὸς διοχέτευσιν τῶν ὑδάτων
τῆς Κασσοτίδος πηγῆς, ἔχει τὸ ἀνοιγμα αὐτοῦ ἀκρι-
βῶς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ τοίχου, ἢ δὲ κατακευὴ
αὐτοῦ εἶναι βεβίωσις ἀρχαία. "Αν γείνη χοήσις μικτῆς
λύσεως, ἥδυντο νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ὑπερθεν τοῦ πολυ-
γώνου τοίχου καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ θριγγοῦ αὐ-
τοῦ ὑπῆρχε μέγχας ἐπιμήκης χῶρος· ὅτι παρὰ τοῖς κα-
τωτέροις τμήμασι τοῦ νχοῦ προσέκειτο τοίχος, φέρων
ὑψηλὰς βιθυμίδας, κρυπτούσας τὸ βέντασον τοῦ κα-
τακευέσματος, καὶ ὅτι αὗται ἥδυντο νὰ γρηγο-
μένωσιν ὡς ὑποστηρίγματα εἰς ἀναθήματα καὶ ἀν-
ταπεκρίνατο ἵσως εἰς τὰς μεσημβρινὰς ἐκείνας βιθυ-
μίδας, περὶ ὧν δύμιλει ὁ Πλούταρχος. Οἱ σημερινοὶ
πράγματες βράχοι θά ἱσχνα περικεκλυμένοι ἐν τῷ
οἰκοδομῆ τοῦ τοίχου. Η τελεία καταστροφὴ τοῦ τοί-
χου τούτου δὲν ἐμποιεῖ μείζονα ἐκπληξιν τῆς κα-
ταστροφῆς αὐτοῦ τούτου τοῦ νχοῦ, ἢ τῆς ἐξαρ-
νίσεως τῶν ἀναθημάτων, ἀτινα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ
ἔλλειπτωσιν ἐκ τοῦ τμήματος τούτου, ἐνὸς τῶν ὠρχιο-
τέρων τῶν Δελφῶν καὶ πλησιέστερὸν τοῦ νχοῦ κει-
μένου. Η ἀπὸ τῶν Δελφῶν ἐξαρκίσις τῶν ἀδριέν-
των ἢ ἀγαλμάτων φάνεται ὅτι ἐγένετο κατὰ τρό-
πον μεθοδικόν, καθίστον ὑπῆρξε τελεία, ἀρχιρεθεισῶν
καὶ αὐτῶν τούτων τῶν βέσεων.

Καθόστον ἀρρρὴ εἰς οἰκισμόν, φάνεται ὅτι τὸ μέ-
ρος ἐκεῖνο ἐστερεῖτο τοιωτών· τούλαχιστον οὐδὲν
εὑρίσκεται θεμέλιον, ἀλλαχοῦ δὲ ζητητέον τὸ ιερὸν
τῶν Μουσῶν.

Βλέπομεν ὅτι διεγείρονται ἀπορίαι, ὅτι δὲ ὄλιγοι-
σται τῶν λύσεων φάνονται βέβαιοι. Εύτυχῶς πρὸς Α
κοὶ πρὸς Β ἡ Ιερὸς ὄδος, διατηρουμένη σχεδὸν ἀκε-
ραία, παρέχει εἰς τὰς ζητήσεις βέβαιαν βάσιν. Αὕτη
ώδηγησεν ἡμᾶς τὸ παρελθόν ἔτος μέχρι τοῦ βωμοῦ
τῆς Χίου, ἐδραζομένου ἐπὶ τοῦ πολυγώνου τοίχου, ἐν
ῷ σημειῷ ἡ ὄδος ἀνέρχεται εἰς τὸ ὄψος αὐτοῦ, ἐπ'
αὐτοῦ τοῦ ἀξονος τοῦ νχοῦ. Φαίνεται δὲ ὅτι διεδρα-
μάτισε πρόσωπον τοῦ κυρίου βωμοῦ.

Η Ιερὸς ὄδος ἀνέρχεται διὰ πραγοῦς ἀποτόμου,
φθάνει μετά τινα μέτρα εἰς τὸ ισόπεδον τοῦ νχοῦ
καὶ κάμπτει είτα ἐξ Α πρὸς Δ. ὅτε καὶ καθίστα-
ται ὁριζόντειος. Μεγαλοπρεπής θέσις ἡ κορυφὴ
τῆς Ιερᾶς ὄδοῦ μετά τῶν ἐπ' αὐτῆς μνημείων, ἀτινα
εἶναι ἐστραμμένα πρὸς ὄλαχος τὰς διευθύνσεις καὶ κεί-
ται τὸ μὲν ἀνω τὸ δὲ ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ ὄρους, ὅπερ
ἀποτόμως ἀνέρχεται. Οἱ ἀρχαῖοι ἐπωφελήθησαν ἐκ
τῆς τοιαύτης τοποθεσίας, αὐτόθι δὲ συνηνόθησαν
τινὰ τῶν λαχμηροτάτων ἀναθημάτων.

Ἐν τῇ ὄδῳ ταχύτηρ εὑρομεν ὑπερμεγέθη βάσιν, ἐφ'
ἥς ἀναγινώσκεται ἀφιερωτικὴ ἐπιγραφὴ τοῦ Γέλω-
νος, υἱοῦ τοῦ Δεινομέους· τὸ ἀνάθημα συνίστατο εἰς
χρυσοῦν τρίποδα καὶ εἰς ἀγαλμα τῆς Νίκης, ἔργον
τοῦ Βιώνος ἀδελφοῦ Διοδώρου Μιλησίου. Ἐν ἑτέρᾳ
βάσει, εὐρεθείσει δεξιόθεν ταύτης, διατηρεῖται τὸ
τέλος ἀφιερωτικῆς ἐπιγραφῆς. Τρίτον τι ὅμοιον ἀνά-
θημα τεθραυσμένον καὶ ἀνεστραμμένον ἐπὶ τῆς γῆς
οὐδεμίαν ἐπιγραφὴν φέρει. Οἱ τρεῖς υἱοὶ τοῦ Δεινο-
μέους εἰχον ἀποστείλει εἰς Δελφοὺς δῶρα, ίσως δὲ
εἰς ταῦτα ἀνάκουσιν αἱ τρεῖς βάσεις, ἐκτὸς ἀν
ἀναθήματα τοῦ Γέλωνος αὐτὰ καὶ μόνα κατείχον
πλείονας τῆς μιᾶς βάσεις. "Ἐν τῶν ἀναθημάτων ἀπο-
τελεῖται ἐκ τῆς Νίκης καὶ ἐκ τοῦ χρυσοῦ τρίποδος,
οὐτινος τὸ βέρος σημειοῦται (7 τάλαντα). Η ἀνα-
θηματικὴ αὕτη ἐπιγραφὴ εἶναι ἐκείνη, περὶ ἣς ὅμιλει
Διόδωρος ὁ Σικελιώτης, ἡτις δὲ ἀφιερώθη ἐπὶ τῇ ἐν
Ἰμέρῃ μάχῃ κατὰ τὸ αὐτὸν ἔτος, καθ' ὃ συνεκροτήθη
καὶ ἡ ἐν Σαλαμίνι ναυμαχία. Ἐμπροσθεν ἐπὶ τοῦ ὑ-
ποβέθρου ὑπάρχει στήλη κεκοσμημένη δι' ἔγγλυφου
ταχύρου, φέρουσα δὲ ψήφισμα διὰ τινα τῶν κατοίκων
τῆς πόλεως Κλειτορίας, ἡς ἔμβλημα ἦν τὸ ζῷον τοῦ
τοῦ. Πέριξ τῆς στήλης ταύτης ὑπῆρχον καὶ περὶ τῆς
δέκα ἑτεραί, ἔμπροσθεν δὲ εύρισκετο μαρμάρινον ἐδώ-
λιον, ὅποθεν ἥδυνατο τις νὰ ἔδη τοὺς προσκυνητὰς
ἀνερχομένους τὴν ὄδον, τὰς εἰς τὸν νχὸν εἰσερχομένας
πομπὰς καὶ τοὺς ἵερεis τελοῦντας θυσίας ἐπὶ τοῦ
βωμοῦ.

Η ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάκτυος δὲν μετεβλήθη ἐπὶ τοῦ
τμήματος τούτου ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ Ε' αἰώνος.
Ἐνταῦθα ἀνευρέθησαν καὶ ἄλλα ἀφιερώματα, ἐν οἷς
τὰ δέκατα τῶν νικητῶν Γορτυνίων καὶ τὰ ἀναθήμα-
τα πλείστων Μεταποντικῶν καὶ Τυρρηνῶν. Ἐκ τού-
των ἐξαρχῶνται σπουδαῖα ἔργα γλυπτικῆς, ἥτοι:
δύο ἵπποι φυσικοῦ μεγέθους (ἡ ἀνωτέρω μνημονευ-
θεῖσα κεφαλὴ συναρμόζεται πρὸς τὸν ἔνα τούτων).
οἵτινες εἶναι ρυθμοῦ ἀρχαῖοι, τὰ δὲ ἐρίπων καὶ τὰ

φάλαρια αύτῶν καταδεικνύουσιν ὅτι ἡσαν ἔχευμένοι εἰς χρυσ. Καὶ πρέγυρτι ἐγγύς που ὑπῆρχον δύο διάσημα ἄρματα, ἀμφότερα δώρα τῶν Κυρηναίων, τὸ τοῦ Ἀμυωνος καὶ τοῦ Βέττου, τρεῖς γυναικεῖαι μορφαί, παριστάμεναι ὡς χορεύουσαι πέριξ στήλης, ἔχομεναι ἀλλήλων διὰ τῶν χειρῶν καὶ φέρουσαι ἔσθῆτας βραχείας καὶ ἀναπεπταμένας μετὰ κοσμήματος, διανογμένου ἐν εἴδει κάλυκος καὶ κενοσυμημένου δι' ὁξέων φύλλων φαίνεται ὅτι τὸ σύμπλεγμα τοῦτο ἦν ἡ βάσις τοῦ τρίποδος. Πρὸς δὲ κορμὸς νεανίου φέροντος χλαμύδα καὶ στηρίζομένου διὰ τοῦ ἀγκώνος ἐπὶ τινος Ἐρμοῦ ἐλληνιστικῆς ἐποχῆς, τυμῆμα μετόπης, παριστῶν γυναικαὶ τρέχουσαν· ἔτέρᾳ μετόπῃ τοῦ αὐτοῦ μεγέθους καὶ τοῦ αὐτοῦ ρυθμοῦ, παριστῶσα δὲ τὸν Ἡρακλέα καταβάλλοντα πολέμιον εὑρέθη ἐπὶ τῆς ἔτέρας προσόψεως, μαρμάρινος ὄμφαλος ἀσπίδος περικεκαλυμμένος διὰ τοῦ μαλλίνου αὐτοῦ δικτύου. πολλὰ τυμῆματα στηλῶν, ἀτινα ἔκρινα ὅτι δέον νῦν θεωρήσω ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸν θησαυρὸν τῆς Κυρήνης.

Ἐν τῶν ὅπισθεν ἥρξατο ἡ ἀποκάλυψις μαρμαρίνου κρηπιδώματος μικροῦ κτιρίου, ἔχοντος τὴν μορφὴν καὶ τὸ μέγεθος συνήθων θησαυρῶν. "Οταν ἔξακολουθῷμεν βαλνούτες πρὸς Δ. ἥτοι πρὸς τὸν ναόν, πέραν τῶν ἀνθημάτων τοῦ Γέλωνος, ἀπαντῶμεν δεξιούς ὥρατον ἀρχαῖον τυῖχον, εἴτα δὲ ἔτερον ἐκ μικροῦ ὄλικοῦ ἀκανονίστου μετὰ κοιλωμάτων, ἵχνῶν ἐπιχρίσματος καὶ ζωγραφῶν· οὗτος βαίνει παραλλήλως τῷ ναῷ ἐπὶ δεκάδα μέτρων. Δὲν καθωρίσθη εἰσέτι τὸ μῆκος καὶ ὁ προορισμὸς αὐτοῦ· ίσως εἶνε ἀπλοῦν ἀνάχωμα.

Πρὸ τῆς δυτικῆς προσόψεως ἀρχόμεθα ἀνακαλύπτοντὴν συνέχειαν τῆς Ἱερᾶς ὁδοῦ· διὰ τῶν σκαφῶν ἀπεκαλύψαμεν μεγίστην κυκλοτερῆ βάσιν, οἰκοδομάς πολυγωνικῶν τοίχων καὶ τὸ κρηπίδωμα μικροῦ δωρικοῦ κτιρίου ἐκ πωρίνου λίθου.

Τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀνασκαφῶν ἐκ τοῦ μέρους τούτου συνίσταται κυρίως εἰς τὴν ἀνακάλυψιν ἀντικειμένων ἔξ ὅπτης γῆς καὶ ὄρειχάλκου. Τὰ ἔξ ὅπτης γῆς ἀντικείμενα ἀποτελοῦνται ἔξ ἀποσπασμάτων, ἐκτὸς ὀλίγων ἀντικειμένων (βομβουλίων), ἀνηκόντων εἰς ρυθμοὺς ἐποχῆς διαφόρου, ἥτοι γεωμετρικόν, πρωτοχορινθιακόν, κορινθιακόν. Τὴν συλλογὴν συμπληροῦσι σπανιώτατα μυκηναῖα ἀπασπάσματα νεωτάτης ἐποχῆς. Πάντα τὰ ἀντικείμενα ταῦτα δὲν εὑρέθησαν αὐτόθι κατὰ τύχην, ἀλλ' ἢ ὑπῆρχεν αὐτόθι βωμός, περὶ τὸν ὅποιον συνεσωρεύοντο τὰ λείψανα τῶν θυσιῶν, ἢ ὑπῆρχεν ἡ συνήθεια νῦν θάπτωνται αὐτόθι ἐν τῇ γῇ ἀναθήματα ἡ σκεύη ἀπορριφθέντα.

(Ἔπειται τὸ τέλος).

ΤΟ ΕΝ ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ:

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ πρὸ μεσημέριας τῆς 23]⁴. Αὔθημερὸν δὲ μετὰ μεσημέριαν συνῆλθον καὶ πάλιν τὰ περὶ τὸ ζήτημα τῆς διφθερίτιδος ἀσχολούμενα Α' καὶ Β' καὶ Ε' τμῆμα, ὅτε καὶ ὁ καθηγητὴς Λαζαρέφ ὡμιλησε περὶ τοπικῆς τῆς νόσου θεραπείας, συνιστῶν τὴν ἔξης σκευασίαν: 10 gr. Menthol. 16 gr. Jolnol, 1 1/2 gr. Metacresol καὶ Alcohol (μέχρις 100 γραμ.). Ο ἐκ Βρεσλαϊάς καθηγητὴς Κόν ἐδήλωσεν ὅτι διὰ τὴν διφθερίτιδα τῶν ὄφθαλμῶν ποιεῖται χρῆσιν διαλύσεως 5% βενζοϊκοῦ νάτρου. Ο ἐκ Βερολίνου Ἀρονσον συνέστησε θερμῶς τὸν διὰ τοῦ ἰχώρος ἐμβολιασμόν. Ο ἐκ Μαΐδστωνος Ἀδαμς Μαρτίου ἔξητασε τὴν ἐπὶ τῆς διφθερίτιδος ἐπενέργειαν τοῦ πηλοῦ. Ο ἐξ Ἐρμανστάτης Καΐνιγκ ωμιλησε περὶ θεραπείας εἰδούς τῆς διφθερίτιδος τῆς σκαρλατίνας λεγομένης. Ο ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως Ζούσμαν ἐπέκρινε τὰς θεραπευτικὰς τῆς διφθερίτιδος μεθόδους.

Ἐκ τῶν περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου ὑποβληθεισῶν ἐκθέσεων σημειώτεα ἡ τῆς σουηδικῆς ἐπιτροπῆς, συνιστώσης διειθνῆ τῆς διφθερίτιδος ἔξετασιν, ἡ τῆς ἐλβετικῆς καὶ ἡ τῆς γαλλικῆς, προτεινούστης προφυλακτικὰ καὶ ἀπομονωτικὰ τῶν ἀσθενῶν μέτρα.

Ἐν τῷ Γ' τμήματι, προεδρευομένῳ ὑπὸ τοῦ Θεοδώρου Δούκα, ὁ Ἀλκείδης Τρέιλ (ἐξ Ἀλγερίου) ωμιλησε περὶ τῆς νόσου Ραμπαδάν, ὁ δὲ ἐκ Μπέργκεν τῆς Νορβηγίας δόκτωρ Χάνσεν ωμιλησε περὶ τῆς λέπρας καὶ τῆς ἐν Νορβηγίᾳ ὑπέρ τῶν λεπρῶν λαμβανομένης προνοίας.

Τὸ ζήτημα τοῦ γάμου παρὰ τοῖς λεπροῖς ἔξητασεν ὁ Ράκε Μπεάθεν (ἐκ Τρινιδάδης), δηλώσας ὅτι ἡ λέπρα δὲν μεταδίδεται κληρονομικῶς εἰς τὰ τέκνα, ὅταν λεπρὸς συνάψῃ γάμον μετὰ λεπρᾶς, ὅτι δῆμος ὁ γάμος εἶναι ἐπικίνδυνος συναπτόμενος μεταξὺ λεπροῦ καὶ ἀτόμου υγιοῦς. Ο κ. Γεωργίος Τίν (ἐκ Λονδίνου) περιέγραψε τὴν λέπραν ἐν Ἰνδίαις καὶ ταῖς βρετανικαῖς ἀποικίαις. Ο κ. Φρέριτς, ἐκ Ρίου Ιανείου, ωμιλησε περὶ τῶν βακτηρίων τοῦ κιτρίνου πυρετοῦ καὶ τῶν πρὸς καταπολέμησιν αὐτοῦ μέσων.

Ο δόκτωρ Καρτούλης ἐξ Ἀλεξανδρείας, ωμιλησε περὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ παρατηρηθεισῶν μορφῶν ἡπατικῶν νοσημάτων. Τέλος ὁ ἐκ Λονδίνου δόκτωρ Πούρ οὐ πέβαλε πραγματείαν τοῦ ἐν Χόγκ-Κόρκι ιατροῦ κ. Αἴηκ περὶ τῆς αὐτόθι ἐνσκηνώσεως πανώλους.

Ἐν τῷ 4ῳ τμήματι ὁ ἐκ Βιέννης Ἐλλεμπόγκεν ωμιλησε περὶ τῶν ἀσθενῶν καὶ μὴ καταλλήλων πρὸς ἐργασίαν ἐργατῶν, ἐγερθείστης ἐπὶ τούτῳ ζωηρᾶς συζητήσεως.

Ἐν τῷ Δ' τμήματι, τῷ τῆς σχολικῆς ὑγιεινῆς, ὁ ἐξ Ἀμβούργου Κότελμαν ωμιλησε περὶ τῶν πρὸς μεταρρύθ-

⁴) Τίτλος 40, σελ. 798—800.